

— Щоглик! Щоглик! — дітки
раді. —
Щоглик! — тільки і слівця.
А він тріпавсь на принаді,
Марно рвавсь із сильця.
Визволяють, — скільки сміху!
— Глянь, дідусю, глянь,
чи ба?
— Бачу, дітки, вашу втіху;
Зате щоглику журба!

Зна, що буде нудить світом;
Не про нього ваш куток...
Щебетав би собі літом
Та згодовував діток.
Не привикне він до клітки,
Бо неволя всім гірка...
Не то пташки, милі дітки, —
Шкода навіть черв'яка.

Кожна твар — наймення боже.
Жити хоче, як і ви...
Хай же більш чуття вороже
Вам не кружить голови.
Тож послухайте старого:
Не держіть узаперті
Цього щоглика малого,
Бо загине в самоті!
Позирнули дітки вгору, —
Пурхнув щоглик з рукава:
Знов витає по простору,
В небі ясному співа!
— Щоглик! Щоглик! — Дітки
раді.
— Щоглик! — тільки
і слівця...
З того часу на принаді
Вже не ставили сильця.

